

Τὰ μετ' ὀλίγον τῶ ὄντι ἐμφανιζόμενα, ἔχουσιν ἔνδυμα διαφανῆ νεφέλην· οὔτε ἡ φωνὴ αὐτῶν ἀκούεται οὔτε τὸ πάτημά των, ἀλλ' ὀλισθαίνουσιν ὡς σκιαὶ ἐπὶ τῆς χλόης ἢ πτερυγίζουσι περὶ τὰ ἄνθη ὡς χρυσαλίδες. Ἄλλ' ἤδη ἐντείνεται ὁ φωτισμὸς τῆς σκηνῆς καὶ ὀγκοῦται ὁ ἦχος τῶν ὀργάνων, ἀγγέλων τὴν προσέλευσιν τῆς πρώτης χορευτρίας, δι' ἧς θέλομεν ἐντρύφήσῃ εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τέχνης. Ἡ ὀργή, Κύριοι, μὲ πνίγει, ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι εὐρέθησαν οἱ ἱκανοὶ νὰ ἰσχυρισθῶσιν ὅτι ἡ μὲν *παρτομίμα* δύναται νὰ ἔχη καὶ τινα σημασίαν, ἐνῶ ἡ ὄρχησις δὲν ἔχει κατ' αὐτοὺς καμμίαν. Οἱ βλάκες οὔτοι δὲν ἐννοοῦσιν, ὅτι ὁ συνδυασμὸς αὐτῆς μετὰ τῆς μουσικῆς εἶναι μόνη ἡ δυνατὴ ἐφαρμογὴ εἰς τὰς τέχνας τοῦ ὑπερτάτου νόμου τοῦ *ῥυθμοῦ*, τοῦ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη περιάγοντος ἐν τάξει ὁλόκληρον τὴν κτίσιν. Πρὸ μικροῦ ἡ γυνὴ αὕτη ἐβιάδιζεν, ἔτρεχεν, ἢ ἐπήδα, ἀλλ' ἤδη χορεύει, ὁ δὲ χορὸς, ἦτοι ἡ ἐν ῥυθμῶ κινήσις, δὲν εἶναι τι αὐθαίρετον ἢ καὶ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ κανονίζεται, ὅπως καὶ τῶν σφαιρῶν ἡ ἀρμονία ὑπὸ τοῦ θείου νόμου τῶν *ἀριθμῶν*, ὃν πρῶτος ἀπεκάλυψεν καὶ ἐλάτρευσεν ὁ Πυθαγόρας. . . . »

Ὡς ἴσως ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, πάντες εἶχομεν ἀναλάβει τὴν υποχρέωσιν ν' ἀφίσωμεν νὰ ἡμιλήσῃ ἐπὶ δίωρον, ἄνευ οὐδεμιᾶς διὰ ῥογχασμῶν διακοπῆς, τὸν κ. Βερτολόττην. Ἡ ὑπόσχεσις ἦτο εἰλικρινής, οὐδὲ φαίνεται δίκαιον νὰ κατηγορηθῶμεν ἐπὶ παρασπονδία, ἂν κατίσχυσεν τοῦ ἡρωϊκοῦ ἡμῶν ἀγῶνος κατὰ τοῦ ὕπνου, ἢ κάπως ἀπροσδόκητος παρέμβασις εἰς συζήτησιν περὶ χοροῦ τοῦ Σταγειρίτου καὶ τοῦ Πυθαγόρα.

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰουλίου 1890.

EMMANOYHΛ ΡΟΙΔΗΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙΑ

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ἔνας τυφλὸς ποῦ κάθεται στοῦ δρόμου τῆ γωνιά
 Ἀπ' τοὺς διαβάταις ποῦ περνοῦν ζητεῖ ἐλεημοσύνη
 Περνᾷ κί' ἡ κόρη π' ἀγαπῶ, ἡ ξανθομάλλα ρηά
 Καὶ κάτι τι τοῦ δίνει.

Πόσαις φοραῖς τῆς ζήτησα ὁ δύστυχος καὶ ῥῶ
 Ἐλεημοσύνη μὴ ματιά, ἓνα φίλι, μὴ λέξι
 Μ' ἀέρα κυρηγῶ
 Πάντα περνάει δίπλα μου χωρὶς νὰ μὲ προσέξῃ.

SONETTO

Τί χειμῶνας, τί νερά,
 Καὶ τί χιόνι πῶ, πῶ, πῶ,
 Κι' ἔπαθα μὴ συμφορὰ
 Ποῦ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ!

Χθὲς προχθὲς στὰ φανερά
 Χωρὶς διόλου νὰ ντραπῶ
 Ἐτρεξα σὲ μὴ κυρὰ
 Καὶ τῆς λέω σ' ἀγαπῶ.

Ἀπὸ τὸ μεγάλιο πόθο
 Τῆς ἀνοίγω τὴν καρδιά μου
 Καὶ καθίζω καὶ σιμά της
 Μὰ δὲν βλέπω καὶ δὲν ροιῶθω
 Ὅτι ἔχει, συμφορὰ μου
 Παγωμένη τὴν καρδιά της.

Η ΔΟΚΙΜΗ

- Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λές καλέ;— Δὲν ἔχεις διόλου δίκη
 — Ἄκουσ' ἐμὲ ποῦ σοῦ μιῶ — Μὴν ἐπιμένῃς, μὴ
 — Εἶν πειὸ γλυκὸ τὸ φίλημα σοῦ λέγω τὸ ἀνδρικό
 — Ἐλα λοιπὸν νὰ κάνωμε, ἂν θές μὴ δοκιμῇ.

Ἀγκαλιαστήκαμε σφιχτὰ καὶ σμίξαμε τὰ χεῖλια
 Κι' ἐμείναμε σὰν ἄλλοι ὦρα κι' οἱ δυὸ πολλή
 Χίλια φιλάκι' ἀλλάξαμε καὶ πάλιν ἄλλα χίλια
 Μὰ δὲν ἐκαταλάβαμε τὸ πειὸ γλυκὸ φίλι.

ΑΙΣΩΠΟΣ